

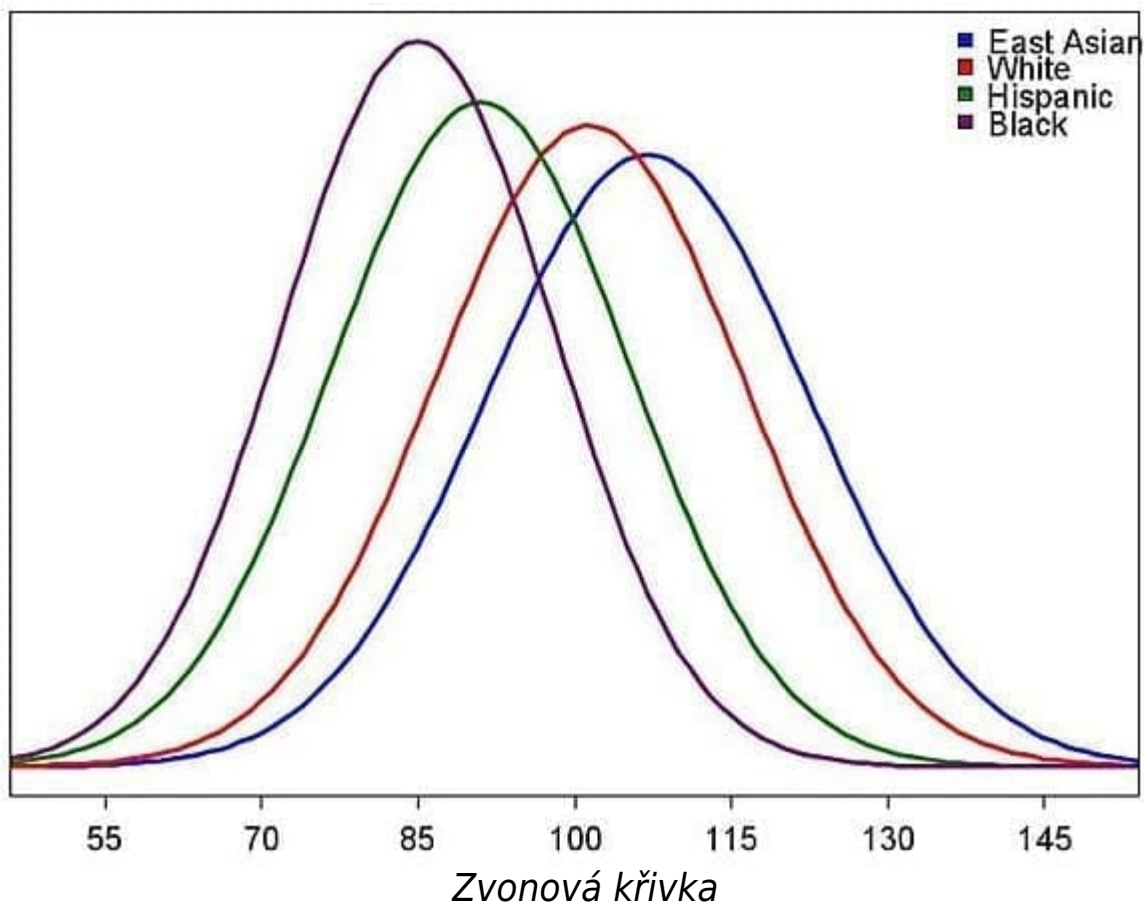

Rama Yadeová

Autor: David Yorkshire

Lidé v našem hnutí často přikládají značný význam odlišnému IQ různých ras. Soudím, že to má hodně co do činění s popíráním biologických rozdílů v inteligenci krajní levicí. Standardní kognitivní disonance ideologických liberálů (SJWs) [1] jim totiž káže, že se tolik lišíme navenek, a proto jsme stejní uvnitř. Trumfování se inteligenčními kvocienty se tak stalo takřka automatickou obranou pravice. Jakkoliv však nemůže být sebemenších pochyb, že fakticky mají lidé na pravici pravdu, vnímám to jako neúčinné odvádění pozornosti od skutečné podstaty rasové otázky, již se pokusím nastínit v této eseji.

Pravda o rasových rozdílech v inteligenci je známá asi stejně všeobecně, jako je potlačovaná. Nemíním tak dále zabředat do této materie, zájemci si ostatně snadno mohou nastudovat vědecká díla Richarda Lynna, Jamese Watsona, Helmutha Nyborga, Satoshiho Kanazawy nebo J. Philippeho Rushtona. Zvonovou křivku IQ u různých ras vidíte na přiloženém obrázku. Jako rasového nacionalistu mě však tyto poznatky zajímají nanejvýš okrajově. Proč? Když se nad celou věcí zamyslíme podrobněji, mají jejich zjištění vlastně význam jen pro tak zvané „občanské nacionalisty“, protože jejich argumentace se nese v duchu, že imigranti z třetího světa jsou se společnostmi západních zemí neslučitelní kvůli míře industrializace západního života, která vyžaduje vyšší mentální schopnosti.

Tím pádem tedy musí být barevní imigranti s vyšším IQ naprosto přijatelní – a skutečně: všudypřítomní **Tommy Robinson** a Milo (Yiannopoulos) káží právě toto. Proto se jim také dostává mediální pozornosti coby hlasu disentu – opravdový disent však nerepresentují ani za mák. Skutečným projevem disidentství by bylo říci, že lidské rasy se bez ohledu na svou inteligenci zásadně odlišují mentalitou. Jak? Na dokreslení své argumentace si jako případovou studii vezmu velice inteligentní černošku, v tomto případě „francouzskou“ političku Ramu Yadeovou (na úvodním obrázku výše)

Rama Yadeová se narodila v Senegal, patří k etniku Lebou a má také typické fyzické charakteristiky této skupiny: je vysoká, na černošské poměry útlá, s velice tmavou pleť, spíše širší než kulatý obličej s výraznými lícními kostmi a vysokým čelem. Oba její rodiče byli profesory z vyšší střední třídy, její otec působil také jako diplomat a osobní tajemník senegalského prezidenta Léopolda Sédara Senghora. Má tedy všechny předpoklady k vysoké inteligenci, což podporuje **zvonová křivka** pozorovaná Richardem J. Herrnsteinem a Charlesem Murrayem v sociálních třídách, která vychází z křivky rasové. Své kognitivní nadání projevila při studiu v *classe préparatoire*, odkud přešla do jedné z *Grands établissements*, kde

se (a nikoliv na univerzitách) schází francouzská intelektuální elita. Vystudovala politologii – a to ne nějak „zadarmo“, protože zkoušky (ostatně i přijímačky samotné) jsou na těchto institucích skutečně náročné.

V ideálním případě by se vrátila do rodného Senegalu a byla tam ku prospěchu svým lidem, její rodiče však posléze emigrovali do Francie, kde Yadeová plně přijala za svá falešná božstva multikulturalismu – i se všemi jejich vnitřními rozpory. Ničemu pak nepomohlo ani to, že si zmíněný senegalský prezident vzal za ženu bílou Francouzku, nebo že se Yadeová narodila do muslimské rodiny, chodila na katolickou školu a nakonec se vdala za Žida. V politice pak neúnavně bojuje za zájmy menšinových skupin proti bělošským Francouzům – a to vše jako členka údajně konzervativní strany UMP. Své skutečně konzervativní kolegy zahrnuje urážkami a pomluvami, za něž byla také žalována a shledána vinnou. Svou značnou inteligenci tak využívá k destabilizaci francouzské společnosti a dalšímu prohloubení rozkladu a podkopání její soudržnosti.

Existují tedy vůbec nějakí etničtí Cizí, kteří se do bělošských evropských společností integrovat dokáží? Jednoduchá odpověď zní „nikoliv“. Jejich cizost vždy zůstane bariérou, kvůli jejich vrozené odlišnosti. Jen to, že má Afričan, Asiat nebo Žid vysoké IQ, totiž neznamena, že by myslel jako bílý Evropan. Ironicky tak jsou v tomto ohledu libertariáni mnohem většími bílými „supremacisty“ než běloští nacionalisté: svou ideální společnost pokládají za objektivně a univerzálně nejlepší – a navíc mají za to, že ji lze poskytnout i „těm správným etnickým menšinám“. Následně se tak snaží ošálit přírodu vytvořením umělé společnosti vysoce inteligentních jednotlivců. Černoch s vysokým IQ ale pořád přemýšlí jako černoch a i hloupý běloch myslí jako bílý Evropan. V rasově stejnorodé společnosti vytvoří každá rasa v souladu s přirozeným řádem společnost připomínající pyramidu, kde si každý najde své náležité místo a bude s ním více či méně spokojený.

Můžu to nějak prokázat? Ale ano, velice snadno – pomocí estetiky a náboženství. Právě z toho důvodu se vládci Západu snaží esteticky i náboženství zlikvidovat: odlišnosti v tradiční estetice a náboženství mezi rasovými skupinami totiž prokazují rasově podmíněné rozdíly v mentalitě. Je tak celkem nasnadě, že když se lidé liší vzhledem, liší se i myšlením, což musí samozřejmě být znát i na jejich umění a duchovním životě, jehož nedílnou součástí ostatně umění tvoří. Protože jinak vypadáme, také se odlišně zpodobňujeme a naši bohové na sebe berou různé podoby coby duchovní rozšíření nás samotných a našeho porozumění přírodních sil. Proč abrahámská náboženství zapovídají vytváření vyřezaných zpodobnění? Protože semitský bůh Jehova touží být bohem jediným, dokonalým globalistou. Proto evropská estetika pokračovala nikoliv díky, ale spíše navzdory křesťanství, a proto ISIS s takovým gustem ničí umělecká díla starověkého světa. U původních uměleckých forem nám totiž portrét sebe sama připomíná, kým jsme a jak bychom měli vypadat – prvním přírodním zákonem není nic jiného než přežití.

V novém, globalizovaném světě levice se však na zdravé normy těla, pohlaví a samozřejmě i rasy hledí skrz prsty. Výsledkem je všeobecná nespokojenost, kdy si černošky nechávají rovnat vlasy a nosí přičesky vyrobené z bělošských vlasů a bělošky tráví hodiny v soláriích a vyrábí si na hlavách dredy. Černoši pak v aktu odmítnutí cizí, kvazi-evropské společnosti hrdě

dávají na odiv to nejhorší zločinecké chování, zatímco z bělochů se stávají *whiggeři* („bílí negři“) v nápodobě tohoto chování, které média jako MTV a Hollywood vydávají za cosi nesmírně „cool“. Černí konzervativci se snaží chovat bělošsky a bílí levičáci končí jako Rachel Dolezal.

Abychom se ale vrátili k otázce inteligence: umělci až donedávna bývávali velmi inteligentní lidé. Vpustit mezi skutečné umělce příslušníka cizí rasy by ale znamenalo katastrofu, jelikož by se snažil přizpůsobit vnímání světa svému vlastnímu obrazu. Totéž platí i pro nižší úroveň a jednotlivce rozumově méně nadané. Každý má své normativní chápání světa, které vychází z jeho vlastní etnické tradice. Z multirasové společnosti zrozený multikulturalismus tento (nikoliv univerzální, ale etnický) *logos* nahrazuje nekonečně proměnlivým schizofrenním chaosem. Levice to nijak nerozporuje a její umění to jen potvrzuje. Vezměme si nejnovější trend transkulturní literatury, zastoupené třeba tímto dílem spisovatelky *Julye Rabinowichové*.

*Senegalsko-židovsko-
„francouzská“ rodina*

Tento literární žánr se soustředí na typicky liberálně-levičáckou posedlost právě těmi problémy, které sami tito lidé uměle způsobili, v tomto případě schizoidní povahu multirasové společnosti a multikulturalismu uvnitř jediné lidské bytosti. Z toho je jasně patrné šílenství a odpudivost levice: svou propagací rasového míšení zcela zbytečně vystavují lidi tomuto zmatku - aby v jejich situaci následně nacházeli pobavení a vzrušení. A když už jsou umírněným liberálům lhostejní jejich vlastní lidé, snad by mohli myslet alespoň na dcerku *Ramy Yadeové*: napůl černoška a napůl Židovka, která vyrůstá v nominálně evropské společnosti, velmi inteligentní... a úplně pohlcená šílenstvím.

Poznámka

1] *Social Justice Warrior*, SJW - pejorativní označení pro zastávce sociálního liberalismu, politické korektnosti, feminismu - ekvivalent českého „sluníčkáře“, pozn. překl.

Úvaha *D. Yorkshirea* *Why IQ in different races is irrelevant* vyšla na webových stránkách jeho časopisu *Mjollnir* 10. června 2017.